ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 9
MAJ – 2018

LE ENO JE POTREBNO

Dragi stanovalci, uslužbenci, prostovoljci in prijatelji Doma Marije in Marte.

Ave, lep majniški pozdrav!

Spet smo tu, da skupaj na kratko prehodimo majski koledar.
Že smo se na praznik sv. Jožefa, delavca, zamislili o pomenu dela za človeka, tako zanj osebno kot za celotno skupnost. Ob stvarjenju nam je Gospod Bog zaupal pomembno nalogo soustvarjanja sveta z Njim, ne sami in po svoji »ego« volji. Kolikor bolj se tega zavedamo, toliko več prave sreče lahko doprinesemo današnjemu človeku in svetu. Prav tako kakor nam je naša skupna Mati Marija s svojim »Zgodi se mi po tvoji volji« posredovala veliko milost Odrešenja. Naj bodo ta mesec naše vdane molitve, pesmi, branje šmarnic in litanije izraz naše hvaležnosti za njene zasluge, nam v prid.
Spominjali se bomo tudi dveh apostolov in mučencev, sv. Filipa in Jakoba ml., ter v Sloveniji tako poznanega in čaščenega svetnika, vojaka in mučenca, sv. Florijana, zavetnika gasilcev – teh velikodušnih in pogumnih mož, ki so še danes taki. Vsi trije sveti možje so pogumno darovali svoje življenje za Kristusa z mučeniško smrtjo. Po njegovem zgledu prav tako današnji gasilci velikodušno in pogumno nudijo pomoč mnogim ljudem v stiskah. Bog daj, da bi se jim tudi današnji mladi z veseljem pridruževali.
Ker čas hitro teče in bomo obhajali že 40. dan po veliki noči, se bomo spominjali Jezusovega vnebohoda, ko je svojim učencem obljubil, da jih ne bo zapustil, saj jim bo poslal Svetega Duha, Tolažnika. Rekel jim je: »Prejeli boste moč Svetega Duha in boste moje priče v Jeruzalemu in do skrajnih mej sveta.« Dva dni po prazniku Gospodovega vnebohoda pa bo z nami tudi redovnik in znani spovednik Leopold Mandič. Gospod

sam ve, kako številna množica ljudi je pri njem v spovednici našla Božjo uteho in notranji mir. Njegov god ni slučajno v mesecu maju, saj je bil globoko vdan Devici Mariji, ki jo je klical kar moja sveta Gospodarica. Znan je bil po precej pogosti molitvi rožnega venca in vsakodnevni sveti maši pri stranskem oltarju Marijine podružnice. Po molitvi in maši je hodil obiskovat domove bolnikov po vsej Padovi. Naj bo priprošnjik in prijatelj tudi vsem vam, dragi stanovalci Doma Marije in Marte.

Po sedmi velikonočni nedelji bo preteklo 50 dni od velike noči in zopet se bomo z Marijo in apostoli znašli v »dvorani zadnje večerje«, kjer bo nad nas Gospod poslal darove Svetega Duha. Binkošti so praznik ognja, gorečnosti, neustrašnosti in ljubezni do Boga in vsakega bližnjega.

Ob nedelji Svete Trojice, katero bi lahko imenovali tudi Praznik Boga, se bomo s posebno spoštljivostjo pokrižali in se spominjali svojega krsta in včlenitve v veliko skupnost, ki ji danes rečemo Cerkev.

Ona, mati Cerkev, nam deli zakramente. Ob koncu meseca maja se bomo s procesijo Svetega Rešnjega Telesa udeležili velike manifestacije. Izrazili bomo svojo vero in hvaležnost, da je Gospod Jezus za vselej ostal med nami pod podobo Kruha in Vina in nam daje svoje življenje. Posvečena hostija zato pomeni realno Jezusovo navzočnost in tako nam, kristjanom, predstavlja Najsvetejše. Beseda evharistija izhaja iz grščine: ευχαριστια – euharistia, kar pomeni zahvala.

Pomen izhaja iz dogajanja na veliki četrtek, ko je Jezus pri zadnji večerji blagoslovil kruh in vino, se zahvalil Bogu, svojemu očetu, za darove in za čudež spremenitve.

Naj vam blago pihljajo sapice maja!

sr Polona, uršulinka

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Vi ste luč sveta – sveti na Slovenskem

»BODITE SVETI, KER SEM JAZ SVET.« (1 Pt, 1,16); Bog vsakega človeka kliče k svetosti;

Maksim Emonski

Svetnik je prvi zanesljivo izpričani škof v Emoni, rimskem mestu na tleh Ljubljane. O njem imamo malo zgodovinskih poročil. Udeležil se je pokrajinskega koncila v Ogleju leta 381. Isto leto je končal svoje delo 2.

vesoljni cerkveni zbor v Carigradu, ki je zatrl arijansko krivoverstvo na tleh rimske države tako, da se je poslej obdržalo samo med Germani pa tu in tam še v rimski državi. Tako sta bila napol arijanca škofa Paladij v Ratiariji (južno od Donave v zahodni Bolgariji) in Sekundin v Singidunumu (današnjem Beogradu). Ta dva je obsodila omenjena sinoda v Ogleju. Škof Maksim naj bi tedaj izgovoril besede: »Paladij, ki ni hotel obsoditi Arijevega bogokletstva, marveč se mu je sam pridružil, je po pravici in zasluženju obsojen. To ve Bog, pa tudi vest vernikov ga je obsodila.«

Podpis škofa Maksima beremo tudi med udeleženci sinode v Milanu leta 390, ki je pod vodstvom milanskega škofa sv. Ambroža obsodila Joviniana, ker je učil zmote glede krsta in Marijinega devištva. Tako vidimo, kako je bil Maksim vedno in povsod zavzet za pravovernost. Med 32 škofi, ki so se udeležili oglejske sinode, je Cerkev osmim priznala svetniško čast, med njimi tudi emonskemu škofu Maksimu.

Ta je nastopal na sinodah v svesti svoje odgovornosti pred Bogom in v imenu emonskega cerkvenega občestva, ki ga je predstavljal. Emona je v njegovi dobi imela zelo razvito bogoljubnost. To so bile družbe asketov in Bogu posvečenih devic, ki so se razvile na pobudo sv. Atanazija samo v največjih zahodnih verskih središčih, na primer v Rimu, Milanu in Ogleju. Sv. Hieronim je emonske askete osebno poznal in jim večkrat pisal. Ohranjeni sta dve njegovi pismi, eno naslovljeno na device, drugo na meniha Antonija, katerega prosi, naj mu bo prijatelj in sohlapec (Kristusov). Gotovo je te za svetost zavzete ljudi vodil sv. Maksim. Druga posredna priča pa je na novo odkrita (1969) emonska bazilika, ki dokazuje razvito bogoslužje v času tega škofa ali malo pozneje. Njegovo mučeništvo ni trdno dokazano, čeprav pod njegovim kipom v ljubljanski stolnici piše, da je bil pobit s kamni.

Goduje 29. maja.

Pripravila Marica

Spoštovani gospod župan!

Spoznavanje sveta s pomočjo računalnika je zelo zanimivo. Svet si lahko ogledamo kar iz svojega domačega okolja.
Smo prostovoljci Karitas-a Logatec. Javljamo se vam z računalniške delavnice, kjer pridobivamo osnovna znanja iz "informacijske tehnologije". Izobraževanje nam je omogočil zavod Dom Marije in Marte, s katerim vrsto let sodelujemo.
Na vas se obračamo zato, da vas obvestimo, da gremo tudi malce starejši občani s časom naprej, in da smo veseli, da smo občani občine, v kateri se ne pozablja na starejše.
Če vam čas dopušča, lahko katerikoli delovni dan med 10. in 12. uro (do 26. 4. 2018) pridete v Dom Marije in Marte v 6. nadstropje in z veseljem vam bomo pokazali, kaj smo se naučili.
Lep pozdrav

Prostovoljci

Študent naj bo!

Študent naj bo !
Tako mi je Rezi dejala,
ko me je malo bolj spoznala.
V računalniško šolo me je poslala,
kjer družba Karitas moja šolska skupnost je postala.
Starci skupaj smo se zbrali, da računalniški geniji bi postali.
Tudi učitelju Borisu in pomočniku Janezu je uspelo,
da nam je vedno bilo kar se da veselo.

Slavko Ogrizek

LITERARNI KOTIČEK

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Blagor tistim, ki mi pomagajo živeti

Blagor tistim, ki so obzirni do mojih shujšanih rok
in mojih iznakaženih nog.
Blagor tistim, ki se pogovarjajo z menoj,
četudi odslej malo teže slišim njihove besede.
Blagor tistim, ki razumejo,
da moje oči pešajo
in se moje misli izgubljajo.
Blagor tistim, ki ohranijo nasmeh,
ko so izgubili čas v pogovoru z menoj.
Blagor tistim, ki me nikoli ne opozorijo:
»Že tretjič mi to pripovedujete!«
Blagor tistim, ki mi zagotavljajo,
da me imajo radi in
da sem še za kaj uporaben.
Blagor tistim, ki mi pomagajo živeti
v jeseni mojega življenja …

sv. Vincencij Pavelski

ODLOŽENE IN POZABLJENE ŽELJE

Naj očistim pajčevine,
naj pobegnejo vsi pajki,
naj obrišem prah z mojih že davno pozabljenih želja in sanj.
Danes jih postavim na vidno polico življenja,
da me vsak dan spominjajo na svetost bivanja.

Tadeja

PO CELODNEVNI

Vrnila sem se iz sveta, ki je moj, a mi ne pripada.
Moja zemlja je tukaj, kjer so moji dragi.
Sedaj moram zadihati zrak in začutiti svoje ozemlje.
Cel dan sem bila z njimi, za katere mi je mar,
in sem z njimi čutila, opazovala njihove potrebe,
mislila, kaj naj storim zanje.
Zdaj, ko sem doma, potrebujem čas zase,
da se ozrem na svoja čutenja,
na meje svojega telesa, na meje svojega jaza.
Ne morem takoj zabrisati vseh meja,
del srca je še vedno med njimi, ki stopajo po poti trpljenja,
nekateri odhajajo v smrt.
Telo je težko kot svinec,
diham globoko, da se začutim in misli operem vsega odvečnega.
Zdaj je moj čas!
Namenila ga bom ljubkovanju svoje zemlje, hvaležnosti za čas in za bližino z mojimi.

Tadeja

Moj prašiček

Ko sem imela kakih enajst let, sem morala skrbeti za malega prašička. Mame ni bilo več in tako sem dobila nalogo skrbeti zanj. Prašička je ata kupil zelo majhnega, da je zanj manj plačal. Bil je star okoli dva meseca. Bival je v hlevu pod sosedovo hišo, to je kakih petdeset metrov od naše hiše. V hlevu je bila tudi krava Cika. Moram povedati, da sem se krave zelo bala, ker je opletala z glavo. In prav mimo nje sem morala po vsej dolžini, če sem hotela priti do prašička, ki je bil v ogradi pred njeno glavo. Vedno me je bilo strah iti mimo. Ograda je bila zavarovana z ograjo iz desk na pol. V ogradi je bilo majhno korito.
Ko sem prašičku prinesla jest, sem vedno ostala pri njem, da je pojedel, in ga pobožala. Zelo sem se navezala nanj.

Ko sem tako nekoč čepela ob njem, se je naenkrat zrušila ograja. K sreči sem jo ulovila, da ni padla na naju. Ata jo je zato odstranil, ker bi lahko zmečkala prašička. Kadar je ata čistil hlev, sva s prašičkom šla ven. Hodil je za menoj kot kužek.
Prašičku sem nosila otrobe z mlekom, kasneje sem dodajala malo narezane trave. Prašiček je hitro rasel in se redil.
Pozneje so ga hranili starejši, ker je pojedel veliko in nisem mogla nesti polno kanglo hrane. Hranili so ga s peso, korenjem, krompirjem, otrobi in travo.
Ne vprašajte me, kako hudo mi je bilo pozimi, ko so prašička zaklali. Nisem ga marala jesti.

Karolina Medvešček

JUNAKI IZ OZADJA

Dodali smo nekaj novega. Zaposleni se nam bodo predstavili s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljeni deliti z nami. Hvala vam.

Mara Došlić

Mara Došlić je v Domu Marije in Marte zaposlena štiri leta. Dela na delovnem mestu strežnice, nekaj časa pa je delala tudi kot pomočnica kuharja. V smehu reče, da je »babica za vse«. Ko jo vprašam, kakšne občutke ima glede tega, da je med sodelavci prva izbranka za intervju, se skromno nasmehne in pove, da je zadovoljna.
Njena življenjska pot se je začela 17. 8. 1958 v Bosni. Rojena je bila doma, na nedeljo, ob 5. uri zjutraj. Zaključila je osnovno šolo in se prav kmalu poročila: stara je bila rosnih 17 let in 3 mesece. Doda, da bo novembra poročena že 43 let. Poročila se je v Bosni, v Slovenijo, natančneje v Logatec, pa sta z možem prišla leta 1981. Ko jo vprašam, če je v najstniških letih naredila kakšno »neumnost«, za katero ji ni žal, da jo je naredila, mi odvrne, da »za neumnosti ni imela časa.« »Bila sem otrok in sem se poročila.« Zraven pa še doda nasvet: »Mladi, poslušajte svoje srce!«

Preden se je preko javnih del zaposlila v Domu Marije in Marte, je Mara 29 let delala v Lesni industriji Logatec. Ostala je brez službe in pristala v Domu. »Mi je žal, da nisem prej prišla!« Pove, da se delovnih navad človek sam navadi, veliko pa se je naučila od staršev, saj pravi, da jim je podobna. Ko jo vprašam, kje se vidi čez pet let, v smehu odgovori: »Hvala Bogu, Bog pomagaj, da bom v penziji, da si vzamem čas zase in za svojo družino!«

Mari družina zelo veliko pomeni. Sicer sedaj z možem v Logatcu živita sama, se pa njuna širša družina počasi povečuje. Imata namreč dve hčeri (ena živi v Logatcu, druga v Italiji) in dve, kot ju imenuje Mara, »krasni vnukinji«. Kot pravi, je smisel njenega življenja družina, še posebej hčeri in vnukinji. Tudi dogodek, ki je najbolj zaznamoval njeno življenje, je povezan z družino. Sicer se ji zdi, da ne more ravno izbrati enega dogodka, saj se zgodi polno malenkosti, ki ti malo obrnejo življenje. Ne ve zakaj, vendar pa je smrt očeta, ki je bil bolan in brez nog, zanjo vsekakor pomenila veliko prelomnico. Takrat je bila stara 38 let.

Mara je oseba, ki nikoli ne bi skočila s padalom, niti ne bi letela z letalom. Tudi avta ne vozi. Delala je izpit, pa ga ni dokončala. Kljub temu pa gre rada po svetu. Do sedaj še ni utegnila, ampak bi res rada šla naokoli po bivših jugoslovanskih republikah. Do sedaj je videla le malo, zato si želi obiskati čim več krajev. Če pa bi se morala preseliti v drugo državo, bi vsekakor izbrala Italijo. Tam jo privlačijo mile zime in prijazni ljudje. Tudi njej najlepši kraj na svetu je v Italiji: Rim. Rada pa bi šla tudi v Zlatibor (Srbija), ker ji je to mesto všeč. Svoj dopust pa najraje preživlja v Bosni, seveda z družino, in pa doma.

Mara ima rada presenečenja, prija ji pozornost. Ko ni v službi, najraje dela ročna dela, pospravlja in preživlja čas z vnukinjo. Doda, da za svoje zdravje slabo poskrbi, saj sebi posveti premalo pozornosti. Glede hrane pove, da ne mara kislega zelja, vsekakor pa so ji všeč golaž in ostale »čorbe«. Rada je, rada pa tudi kuha. Najraje palačinke in bureke. Domačih živali nima, saj jo je zelo pretreslo, ko ji je poginila mačka: »Jokala sem dva meseca!« Če bi morala izbrati med psom in mačko, ne ve, kaj bi izbrala. Doda, da tistega, ki bi prej prišel k hiši.

Rada tudi posluša glasbo, ni važno, kakšno. Če ji je všeč, ji »paše vsaka«.
Na koncu jo prosim še za nasvet, ki bi ga dala mlajšim sodelavcem, ki šele začenjajo svojo službeno pot: »Misli nase. Ti si na prvem mestu!«

Zapisala Tjaša Gracar

SPOMINSKE DROBTINICE

Izlet na Dolenjsko

Zgodaj zjutraj 14. aprila, v soboto, smo se zbrali pred Krpanom, vsi dobro razpoloženi in pripravljeni za na potep po Dolenjski. Peljali smo se po stari cesti, da bi spotoma pobrali še ostale sodelavke, ki so čakale na dogovorjenih mestih. Prispeli smo v Trebnje, kjer smo si privoščili prvo kavico, seveda z veliko dobre volje, s pogovori in s smehom. Po tem pa na avtocesto proti Novemu mestu. Dolenjska, že odeta v zeleno in s cvetočimi sadovnjaki, nas je sprejela v topel objem dobrodošlice. Dežela cvička in dobre volje. Pravijo, da je nekaj promilov alkohola že v zraku pri njih. Bile smo zgovorne in nasmejane, kot bi na nas vplival ta odstotek. Ustavili smo se pred veliko tovarno zdravil Krka Novo mesto. Tukaj so nas prisrčno sprejeli. Fotografirali smo se z njihovo maskoto, ki je neutrudno pozdravljala in sprejemala goste. Na samem začetku so nas postregli s prigrizki, vodo, čajem in kavo. Bilo je veliko skupin iz vseh krajev Slovenije. Vsaka skupina je dobila svojo vodičko, ki nas je peljala na ogled po tovarni. Natančno so nam razkazali posamezne enote v tovarni, zraven pa razlagali njihov pomen. Poslušali smo z navdušenjem, saj je bila razlaga zanimiva. Potem so nas povabili v svojo dvorano, kjer smo poslušali koristno predavanje o njihovih izdelkih, priporočljivih za vsakdanjo uporabo, koristnih za naše telo. V njihovi lekarni smo si nabavili izdelke po lastni presoji, kar je kdo želel za boljše počutje. Za zaključek smo bili povabljeni v šotor, kjer smo si napolnili želodčke z raznimi izvrstno pripravljenimi jedmi. Bilo je toliko raznovrstnih jedi, da smo se težko odločali, kaj naj si damo na krožnik.

Po obedu smo pot nadaljevali proti Kostanjevici na Krki. Tukaj nas je počakala vodička, ki nam je razkazala otok, ki je biser Slovenije. Ogledali smo si cerkev sv. Jakoba, ki je najstarejša stavba na otoku. Po ogledu mesta smo se odpravili proti Kartuziji Pleterje. Cesta se je vzpenjala in se zoževala, pokrajina se je odstirala kot na dlani. Nekatere so vzdihovale nad lepoto, ki so jo opazovale skozi okno avtobusa, druge smo vzdihovale, stiskajoč prepotene dlani od strahu. Hvala Bogu, da je voznik nemoteno opravljal svojo dolžnost in nas srečno pripeljal na parkirišče pred samostanom. Iz hvaležnosti smo mu zaploskale. V koči pred samostanom nas je prijazno sprejel gospod, ki nam je povedal nekaj o samostanu in življenju v njem. Natočil nam je kozarček rujnega za pokušino. V samostanu smo si ogledali film o življenju v njem. Obiskali smo njihovo trgovino in se, oboroženi z raznimi izdelki, vračali v avtobus. Odpeljali smo se proti Otočcu, kjer sta nas na Matjaževi domačiji pričakala gospodar in gospodarica. Cesta je bila zopet ovinkasta in ozka, tako da se je zgodba ponovila. Pred hišo nas je sprejela gospa s pladnjem sveže pečene pehtranove potice. Okrepčali smo se. Razdeljenim v dve skupini so nam domači razkazali hišo in klet. V njej smo začeli s pokušanjem raznega vina. V hiši je za mizo, pripravljeno za goste, sledil prigrizek iz domačega kruha, salam in sira. Na koncu so nam postregli s cvičkom, poimenovanim kralj vin. Gospodar nas je zabaval s petjem ter pripovedovanjem šal in prigod. Dan se je počasi prevešal v večer. Treba je bilo iti domov. Na avtobusu smo se živahno pogovarjali, tako da se pot ni vlekla, ampak smo hitro prispeli v Logatec. Sladko utrujeni smo si voščili lahko noč, šoferju smo se še prej zahvalili za vožnjo in Metki za organizacijo, ter se priporočili za drugič. Na snidenje!

Zagorka

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- TOREK, 1. 5. 2018, ob 10. uri: sv. maša v cerkvi: Jožef delavec;
- TOREK, 8. 5. 2018, ob 9.30: pomladni recital - branje poezije;
- ČETRTEK, 10. 5. 2018, ob 10. uri: sv. maša v cerkvi: VNEBOHOD;
- SREDA, 16. 5. 2018, ob 9. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- ČETRTEK, 17. 5. 2018, ob 8.30: romanje stanovalcev k sv. Jožefu, Celje;
- ČETRTEK, 17. 5. 2018, ob 19. uri: predavanje za odrasle v JD (Judita Mihelčič);
- ČETRTEK, 24. 5. 2018, ob 16. uri: nastop otrok OŠ Tabor in POŠ Hotedršica;
- SREDA, 30. 5. 2018, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 31. 5. 2018, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28

Ciril Mrzlikar
Ana Bogataj

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

V razpredelnico zapišite čim več besed

OBČUDOVATI	OKUŠATI	POSLUŠATI	DOTIKATI SE	VOHATI
nebo	čokolado	glasbo	svile	dišavo

SMEJALNICA

NA NJEGOVEM MESTU
Mladenič je na ulici zagledal atraktivno mlado dekle s kužkom na vrvici in je želel vzpostaviti kontakt z dekletom: »Kako rad bi bil na kužkovem mestu!« je dejal. »Peljem ga na kastriranje,« je povedalo dekle.

Zajček vstopi v lokal in bober ga vpraša: »Zajček, zakaj imaš solzne oči?« »Želel sem poljubiti lisico pa se je med nama pojavila kemija,« odvrne zajček! »Kaj? Zaljubil si se?« se čudi bober. Zajček: »Ah ne, imela je solzilec.«

Učiteljica vpraša Janezka: »Koliko je 3 : 3?« Janezek odgovori: »NEODLOČENO!"

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.